

Sygn. akt I CSK 2620/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.  
przeciwko K. Ł., J. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt V AGa 379/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością  
w S. na rzecz K. Ł. i J. S. kwoty po 5400 (pięć tysięcy czterysta)  
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 29 września 2022 r. w sprawie z powództwa C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przeciwko K. Ł., J. S. o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej

instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 1, 2 i 4 k.p.c., tj. istnienie istotnego zagadnienia w sprawie, potrzebę wykładni przepisów prawa i oczywistą zasadność.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06,). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżący obowiązany jest wykazać, że jego wyjaśnienie jest konieczne także dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostaje w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r. I UK 271/11). Skarżący powinien nie tylko

wskazać przepis prawa (materalnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Skarżący wskazał, że zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii czy przy określaniu winy członków zarządu spółki komunalnej (spółki, której wyłącznym wspólnikiem jest gmina), na gruncie ich odpowiedzialności odszkodowawczej wobec tej spółki, określonej w art. 293 § 1 k.s.h., zastosowanie znajduje przepis art. 50 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, który przewiduje konieczność zachowania szczególnej staranności przy wykonywaniu zarządu mieniem komunalnym przez osoby uczestniczące w zarządzaniu mieniem komunalnym. Sformułował także zagadnienie prawne dotyczące potrzeby ustalenia, jaki jest sens tzw. podwyższonej staranności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, tj. czy może ona sprowadzać się do działań równych należytej staranności z art. 355 § 1 k.c., czy też zawsze powinna obejmować inne i dalsze działania, a także oceny czy zachowanie podwyższonego miernika staranności z art. 293 § 2 k.s.h. wymaga podjęcia przez członków zarządu aktywnych działań czy też może ograniczyć się do biernego znoszenia zaistniałej sytuacji. Ponadto wskazał na problem prawny dotyczący znaczenia na gruncie odpowiedzialności odszkodowawczej członka zarządu wobec spółki, którą zarządza, udzielenia temu członkowi zarządu absolutorium za dany okres, w oparciu o materiały pozwalające na ustalenie zachowań tego członka zarządu jednak bez wiedzy o tym, że te zachowania były nieprawidłowe oraz doprowadziły do powstania szkody.

Konstruowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie prawne winno znajdować oparcie w ustalonym stanie faktycznym sprawy i wiązać się z koniecznością rozwiązania go na gruncie zastosowanych regulacji. Z ustaleń sądu meriti wynika, że pozwani dochowali podwyższonego miernika staranności wynikającego z zawodowego charakteru działalności. Sformułowane zagadnienie pierwsze ma zatem charakter teoretyczny bez

wskazania znaczenia dla zaskarżonego rozstrzygnięcia. Szczególna staranność - wymagana w § 2 art. 293 k.s.h. - poddana była bowiem ocenie pod kątem "staranności wynikającej z zawodowego charakteru działalności". To kryterium należytej staranności stanowi minimalne wymaganie w zakresie winy nieumyślnej, a sama wina jest niezbędną przesłanką odpowiedzialności. Podkreśla to wyraźne wprowadzenie w § 1 art. 293 k.s.h. winy jako przesłanki odpowiedzialności. W przepisie tym chodzi o taką szczególną należyłą staranność, jakiej oczekuje się od osoby, która prowadzi działalność zawodowo, a wobec tego jest to staranność na poziomie wyższym od przeciętnego. Tym samym miernik należytej staranności nie może być z góry określony na poziomie ogólnym i powinien być każdorazowo określany indywidualnie na gruncie okoliczności faktycznych danej sprawy.

Zagadnienie dotyczące sprowadzenia podwyższonej staranności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością do działań równych należytej staranności z art. 355 § 1 k.c. ma natomiast typowo polemiczny charakter i w istocie stanowi próbę kolejnego zaskarżenia niekorzystnego wyroku.

Zagadnienie dotyczące znaczenia dla odpowiedzialności odszkodowawczej członka zarządu wobec spółki, którą zarządza, udzielenia temu członkowi zarządu absolutorium w istocie w rozpoznanej sprawie nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Wskazanie przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, że udzielenie absolutorium członkowi organu stanowi co do zasady okoliczność zwalniającą z odpowiedzialności na podstawie art. 293 § 1 k.s.h., w sytuacji gdy fakty stanowiące ewentualnie podstawę tej odpowiedzialności były znane powodowi w dniu udzielania absolutorium, miało w sprawie znaczenie drugorzędne. Sąd Apelacyjny ustalił bowiem, że pozwani nie spowodowali szkody w mieniu powódki w sposób zawiniony

Natomiast powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (postanowienia SN z 24 października 2012, I PK 144/12; z 13 czerwca 2008 roku,

III CSK 104/08; z 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07; z 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (postanowienia SN z 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09; z 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Skarżący wskazuje na konieczność wypowiedzi Sądu Najwyższego ze względu na potrzebę rozstrzygnięcia wątpliwości odnośnie do możliwości odmiennego rozumienia problemu prawnego dotyczącego skutku jaki wywiera powołanie się przez członków organów spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na fakt udzielenia im absolutorium za dany okres. Powód wiąże potrzebę wypowiedzi ze wskazanym istotnym zagadnieniem prawnym związanym z wpływem udzielenia absolutorium na odpowiedzialność odszkodowawczą członka zarządu wobec spółki. Wskazał na brak w tym zakresie ustabilizowanych poglądów Sądu Najwyższego i nauki prawa.

Brak jest jednak podstaw do zamiennego traktowania przesłanek przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. zaś wskazane przez skarżącego problemy, które w jego opinii wymagają wykładni w istocie odpowiadają zagadnieniu prawnemu, do którego Sąd Najwyższy odniósł się powyżej. Nadto skarżący nie wskazał określonych przepisów, ani też nie przedstawił rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów powszechnych lub Sądu Najwyższego na tle podobnych stanów faktycznych. W sprawie nie zachodzi zatem potrzeba dokonania wykładni wskazywanych przepisów prawnych.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga z kolei wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego:

z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01 i z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżący wskazał, że oczywistej zasadności skargi upatruje w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny w Katowicach art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. polegającym na nierozpoznanie przez sąd wszystkich zarzutów apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z 16 września 2020 r. Skarżący nie zawarł jednak żadnego wyводу prawnego wskazującego na widoczne na pierwszy rzut oka naruszenie prawa. Abstrahując od tego w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie znajduje się odniesienie do podniesionych przez apelującego zarzutów.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

[as  
a]